

Ana Alonso

Els mags del Gran Basar

Il·lustracions
de Lucía Bande

ANAYA

PESSIGUET DE SAL

Títol original: *Los magos del Gran Bazar*

1a edició: març 2013

Direcció de la col·lecció: Olga Escobar

© Del text: Ana Alonso, 2012

© De les il·lustracions: Lucía Bande, 2012

© De les fotografies de la coberta: Getty Images; 123RF

© De la traducció: Francesc Ferrandis, 2013

© Grupo Anaya, S. A., Madrid, 2013

Juan Ignacio Luca de Tena, 15. 28027 Madrid

www.anayainfantilyjuvenil.com

e-mail: anayainfantilyjuvenil@anaya.es

Disseny de la coberta:

Miguel Ángel Pacheco, Javier Serrano

i Patricia Gómez

ISBN: 978-84-678-4162-6

Dipòsit legal: M-2449-2013

Imprès a Espanya - Printed in Spain

Reservats tots els drets. El contingut d'aquesta obra està protegit per la llei, que estableix penes de presó, multes o ambdues ensems, ultra les indemnitzacions corresponents per danys i perjudicis, per a aquells qui reproduïren, plagiarren, distribuïren o comunicaren públicament, en tot o en part, una obra literària, artística o científica, o la seua transformació, interpretació o execució artística fixada en qualsevol tipus de suport o comunicada per qualsevol mitjà sense autorització prèvia.

Ana Alonso

Els mags del Gran Basar

Il·lustracions
de Lucía Bande

ANAYA

CAPÍTOL I

Com cada dimecres, el sultà Akbar, sobirà del poderós regne de Bahar, s'havia alçat de molt bon humor. Dimecres era el seu dia favorit de la setmana per diverses raons: en primer lloc, perquè hi havia pastissets de formatge per al desdjejuni; en segon lloc, perquè tenia el matí lliure i es podia dedicar a cuidar els seus colibrís i a regar els seus bonsais; i en tercer lloc, perquè li tocava posar-se el seu turbant de quadres escocesos, que era el que més li agradava de tot el seu vestuari.

Però, a més, aquell dimecres Akbar tenia un motiu especial per a sentir-se content: només faltaven vint-i-quatre hores per al «Desé Festival de Màgia del Regne de Bahar», i el sultà, que adorava la màgia, somreia al seu llit en pensar en tots els espectacles meravellousos i en els objectes increïbles que els mags del regne presentarien al palau per a la gran ocasió.

Amb un somriure d'orella a orella, el sultà Akbar es va posar la túnica de color verd mar, es va enrotllar el turbant de quadres al cap i va anar a buscar la seua

filla Lia per desdejurar-se amb ella. Normalment, els llargs corredors del palau, amb unes catifes interminables i milers de portes i finestres, li feien tanta por que poques vegades s'aventurava a travessar-los sol. Però aquell dimecres se sentia tan animat, que ni tan sols es va adonar de com de gran i majestuós era tot al seu voltant: desitjava desdejurar-se amb els pastissos de formatge i parlar del festival de màgia amb la seua filla.

La princesa Lia es va alegrar molt en veure son pare de tan bon humor. Els dos pujaren junts al mirador de la torre nord, que tenia les parets de vidre i oferia una vista esplèndida de tota la ciutat de Dahir, capital del regne de Bahar. Mentre esperaven que els portaren el desdejuni, Akbar va apuntar, orgullós, cap a les cúpules del Gran Basar de la ciutat.

—Mira, Lia, el nostre Gran Basar —va dir satisfet—. No hi ha cap mercat al món que s'hi pugua comparar... Saps per què?

—No ho sé, pare... Perquè... és el més gran?

El sultà va fer un gest negatiu amb el cap, escandalitzat.

—No, no, ni de bon tros. No és el més gran... No més ens faltava això! Ja tenim prou coses enormes a Bahar. Amb el nostre estimat Mansur i el seu ministeri d'Obres i Empreses Faraòniques, cada vegada hi ha més estadis colossals, ponts gegantins i places immenses. Amb això ja en tinc prou!

Lia va somriure. Coneixia l'horror de son pare cap a totes les coses massa grans, i els esforços que havia de fer per a no pegar a fugir cada vegada que el seu ministre d'Obres i Empreses Faraòniques li presentava els seus projectes tan exagerats.

—Aleshores, què és el que té d'especial el nostre Gran Basar? —va preguntar la princesa—. A mi em sembla molt bonic, amb les cúpules, les fonts i totes les parades de colors, però com que jo no he viatjat gens, no el puc comparar amb altres mercats del món.

—Bé, jo tampoc he viatjat massa —va reconèixer el sultà—. Però, segons consta en els meus informes, el nostre Gran Basar és l'únic del món on es venen habitualment tot tipus de mercaderies màgiques. I això em recorda que la vespra del festival hauré de lliurar, com tots els anys, el Premi al Millor Artesà Màgic de la ciutat... Podré felicitar una vegada més el bonàs de Zarir!

—Ha guanyat ell una altra vegada? —va preguntar Lia sorpresa—. Guanya tots els anys...

—No és estrany. És el primer exportador mundial de catifes màgiques. Un dels principals empresaris del regne de Bahar. És un orgull per al país tindre un ciutadà com ell.

—De veritat és tan important? Ningú ho diria, a la vista de com va vestit. L'any passat va vindre al lliurament de premis amb una túnica grisa tota gastada i unes sabates plenes de forats.

—I què? —El sultà va arrufar les celles—. No hem de jutjar la gent per l'aspecte, sinó per les obres. Les catifes de Zarir són meravelloses, t'ho dic per experiència. Ta mare i jo vam fer en una de les seues catifes el nostre viatge de nuvis... Quins dies més feliços!

El sultà va sospirar profundament i mirà distret cap a les muntanyes a través de la paret de vidre del mirador. Trobava a faltar la seua esposa...

Jasmín, la mare de Lia, era una dona encantadora i molt agradable en tots els sentits, però des de feia molts anys s'havia obsessionat per la neteja i els gèrmens. Deia que a la ciutat hi havia massa microbis, i passava quasi tot el temps en una cabanya de vacances que el sultà tenia a les muntanyes.

Lia també enyorava sa mare, però no va voler dir res per no entristir Akbar.

—M'agradaria molt poder viatjar algun dia en una d'aquelles catifes —va comentar en un to lleuger—. Quan haja estalviat prou, me'n compraré una a la botiga de Zarir!

—Per a això, abans t'hauràs de traure el permís de conduir catifes voladores —va dir el sultà—. I cal tindre díhuit anys per a examinar-se... Ah, per fi! Ja arriba el desdejuni.

Zuleima, la cap dels autòmats reials, va entrar al mirador amb el carret del desdejuni.

—Bon dia, Majestat —va dir, i els molls daurats dels seus tirabuixons van tintinabular quan es va incli-

nar en una reverència molt graciosa—. Espere que hàgeu descansat bé... I bon dia també a vós, princesa.

—Bon dia, Zuleima —va dir el sultà—. Pastissets de formatge, quina sorpresa més deliciosa! No em recordava que hui tocaven pastissets de formatge...

—Tots els dimecres dieu el mateix, Majestat —va dir Zuleima, arquejant les seues fines celles d'or sobre els seus ulls de safirs—. Em resulta sospitós que tingueu tan mala memòria... De veritat no us recordàveu dels pastissets?

—Sempre ho oblide just abans de pujar al mirador, per poder sorprendre'm quan arriben. Així en gaudisc més! Hi ha alguna novetat per a hui, Zuleima?

—El visir Firuz insistix a veure-vos com més prompte millor, Majestat —digué la cap d'autòmats mentre servia amb delicadesa el suc de taronja en dos gotets de vidre—. Li he dit que encara estàveu dormint, però no sé si podré retindre'l molt de temps més. Ja sabeu que té espies per tots els llocs, fins i tot a les cuines.

—Això significa que estarà ací en qualsevol moment! —va murmurar Lia disgustada.

Firuz, el gran visir de Bahar, era un home de rostre groguenc, ulls d'acer i cor malvat. Però també era intel·ligent, i coneixia millor que ningú els secrets de la complicada administració del regne de Bahar. El sultà sabia que no podia prescindir dels seus serveis... Però tremolava de por cada vegada que havia de discutir amb ell.

—Ho veig vindre, deu haver-hi algun problema —va murmurar mirant la seua filla—. Firuz no ve mai a veure'm per donar-me bones notícies.

Zuleima va rodar silenciosament cap a la porta i la va tancar en eixir. El sultà Akbar va començar a rosegar un pastisset de formatge, però ja no es veia tan entusiasmat com abans.

—Em pregunte quina deu ser l'emergència que ha portat ací el visir tan prompte —va murmurar a pesar—. Normalment no comença a fer-me la vida impossible abans de les dotze.

—Qui sap; potser ha ocorregut alguna cosa important de veritat...

El grinyol de l'ascensor va atraure la mirada del sultà cap a la porta.

—Bé, sembla que no tardarem molt a assabentar-nos del motiu. Ja puja! —va sospirar.

Uns segons després, Firuz va irrompre en el mirador sense tocar.

—Sent molestar-vos tan prompte, Majestat —va dir, ignorant la princesa—. Però ha sorgit un assumpte d'una importància vital que heu de resoldre com més prompte millor... Es tracta del festival de màgia.

—Hi ha algun problema amb el festival? —va preguntar Akbar, angoixat—. No em digues això, Firuz... Espere aquest festival tot l'any!

—Doncs, si no voleu que aquesta celebració quede marcada com una pàgina negra del vostre regnat per

sempre, heu d'actuar ràpidament. Es tracta del Premi al Millor Artesà Màgic de la ciutat... Ja heu decidit qui és el guanyador?

El sultà va mirar Lia, perplex.

—Clar que sí! Qui havia de ser? —va contestar insegur—. Zarir, com tots els anys...

—M'ho temia! —va bramar Firuz, acostant-se a Akbar amb una expressió amenaçadora—. Majestat, heu desatés les vostres obligacions en aquest assumpte tan important. És la vostra responsabilitat convocar un jurat fiable, establir les bases del premi i atorgar-lo a qui més el meresca amb justícia i sense favoritismes.

—De què em parles, Firuz? Tot el món sap que Zarir és el millor artesà màgic del Gran Basar. Dels seus tallers ixen cada any milers de catifes màgiques que s'exporten a tot el món.

—Ah, sí? Això és el que penseu? Mireu aquest informe, Majestat. Ha arribat aquest mateix matí en el correu. Són dades oficials del Basar...

El sultà va examinar apressadament el document que Firuz li havia portat.

—No pot ser. Què significa açò? Zarir no ha venut ni una sola catifa màgica en tot aquest any!

Els ulls del sultà es van alçar temorosos cap a les pupil·les metàl·liques de Firuz.

—Jo... Com podia saber... com volies que sabera...? Algú m'hauria d'haver informat!

—Vós sou el sultà totpoderós d'aquest regne —va dir Firuz somrient amb menyspreu—. Hauríeu de tindre assessors que us mantingueren informat d'aquestes qüestions. Jo carregue amb la major part del treball de l'administració, però no puc estar en tot! El premi porta el vostre nom, Majestat: Premi Akbar al Millor Artesà Màgic del Gran Basar. El menys que podríeu fer és atorgar-lo amb coneixement de causa. És la vostra responsabilitat!

—Tens raó, Firuz —va murmurar el sultà abatut—. I t'agraïsc molt que m'hages avisat a temps de l'error que estava a punt de cometre. Hauria quedat en ridícul si arribe a donar el premi a Zarir...

—Per descomptat que sí! Al Basar, tot el món sap el que passa amb el seu taller. Us hauríeu cobert d'oprobi si arribeu a donar-li el premi, Majestat.

—Per què ha deixat Zarir de fabricar catifes màgiques? —va preguntar Lia—. És que s'ha retirat?

—Pot ser —va contestar Firuz sense mirar-la—. No ho sé...

—Qui ha enviat l'informe que teniu a les mans? —va continuar preguntant la xiqueta.

El sultà va llegir el nom que figurava al final del document.

—Està firmat per un tal Iraj, del Gran Basar. Iraj... De què em sona aquest nom?

—És un altre fabricant de catifes màgiques, no? —va dir Lia mirant Firuz—. Açò és molt estrany, pare.

Un mag del Basar que en denuncia un altre... Potser el que vol és impedir que li donem el premi!

—Caldrà investigar-ho —va sospirar el sultà—. I haurem de descobrir qui mereix el premi si el que posa en l'informe és cert. Però només tenim un dia, i hi ha molts mags al Gran Basar... Què farem? Podries encarregar-te tu d'açò, Firuz?

—Jo? De cap manera! Jo ja he fet bastant avisant-vos. És que penseu que no tinc més coses a fer que solucionar els vostres errors? Ho sent, sultà, però aquesta vegada us haureu d'arreglar sense mi.

—No et preocupes, pare —va dir Lia, mirant amb feresa Firuz, que quasi no podia dissimular el seu somriure—. Jo t'ajudaré. No necessitem Firuz per resoldre açò.

—De veritat creus que ho pots resoldre tu sola? —va riure Firuz amb sarcasme—. No ho aconseguiràs.

—No ho faré sola —va contestar Lia, desafiant-lo—. Ho resoldré amb l'ajuda del meu amic Alí.

Els mags del Gran Basar

El sultà de Bahar demana a la seua filla Lia que busque els tres millors mags del Gran Basar. Amb l'ajuda del seu amic Alí, l'ensinistrador d'elefants, la princesa visita aquells comerciants que tenen més productes màgics entre les seues mercaderies: dos venedors de catifes, una de pocions, un encantador de serps, un fabricant de llànties i una pastissera màgica...

Amb «Els mags del Gran Basar» aprendràs...

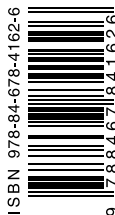
A usar els percentatges i la proporcionalitat directa.

Matemàtiques

PESSIGUET DE SAL

Per a fer més gustosa la lectura!

1589409

ANAYA

www.anayainfantilyjuvenil.com